

твърдѣ добрѣ чи благоразуміето ви не ще поиска отъ мене, освѣнѣ онова, което допрощаватъ честъта и длѣжността камъ майка ми.

Славчо.

Увы, Марійке! Честъта и длѣжността къмъ родителитѣ рѣдко ся съгласяватъ съ чувствата на любовницитѣ.

Марія.

Какво искате да сторя, господине? Да оставя на страна людскитѣ прикаски; но азъ глѣбоко почитамъ майка си, която мя е отгледала съ толкозъ трудъ и мя обича съ неисказана нѣжностъ. Предпочитамъ да умра, отъ колкото да огорча такава добра майка. Подѣйствувайте при нея; погръжетеся всякояче да спечелите сърдцето ѝ; можете да прикажете и да сторите при нея каквото щете; имате за това всичката ми воля; па ако по трѣба само да ся произнеса и азъ въ ваша полза, бждете увѣренъ чи ще ѝ открия и сама всичкитѣ чувства, които питая за васъ.

Славчо.

Фросинке, душице Фросинке, ты ще да ни послужишь въ таз' работа.

Фросинка.

Ахъ, сынко! Чи мигаръ трѣба и да мя питашъ? Отъ все сърдце да помогна. Зна-